

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

David Mitchell

**VISUL
NUMĂRUL**

9

Traducere din engleză și note de
MIHNEA GAFIȚA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ioana Petridean
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Corina Roncea, Carmen Petrescu

Tipărit la Real

DAVID MITCHELL
NUMBER 9 DREAM
Copyright © David Mitchell, 2001
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2018, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MITCHELL, DAVID
Visul numărul 9 / David Mitchell; trad. din engleză și note de
Mihnea Gafița. – București: Humanitas Fiction, 2018
ISBN 978-606-779-304-8
I. Gafița, Mihnea (trad.) (note)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Pentru Keiko

„E mult mai simplu să îngropi realitatea
decât să-ți alungi visele.“

Don Delillo, *Americana*

Unu

Panopticon

„E foarte simplă chestiunea. Eu vă știu numele, și dumneavoastră mi-l știți pe-al meu – Eiji Miyake – mai demult. Exact, *acel* Eiji Miyake. Amândoi suntem oameni ocupați, doamnă Katō, așa că n-ar fi mai bine să lăsăm flecăreala? Sunt aici, la Tōkyō, să-l caut pe tatăl meu. Dumneavoastră-i știți numele, îi știți adresa. Și-o să faceți bine să mi le spuneți pe-amândouă. *Acum*, imediat.“ Sau ceva de genul ăsta. O galaxie de fuioare de frișcă în cana mea de cafea, și vorbăria din fundal prinde contur din ce în ce mai bine. Prima dimineață la Tōkyō, pentru mine, și deja sunt pe cale să mă pierd cu firea. Braseria Jupiter dă pe dinafară de râsetele celor ieșiți în pauza de masă, de planurile de vineri, de zdroncănitul cânilor. Dronii latră în telefoanele mobile. Dronele își pițigăiesc vocile găjâite, ca să le sune mai feminine. Cafea, sandviciuri cu fructe de mare, detergent, abur. Am o vedere clară, de peste drum, a intrării principale de la PanOpticon. Ce mai arătare, și zgârie-norul ăsta gotic de zirconiu! Etajele superioare i se pierd în nori. La picioarele lui, Tōkyō fierbe ca sub un capac etanș – 34 de grade Celsius și 86% umiditate. Așa spune, cică, un panou mare de afișaj marca Panasonic. Tōkyō poate fi atât de aproape, că nu-l vezi întotdeauna. Distanțe nu există. Parcă toate-s deasupra capului tău – dentiști, grădinițe, studiouri de dans. Șoselele și-aleile – până și ele sunt cocoțate pe catalige afumate. Veneția, cu marea secată. Reflexii de avioane se înalță pe fațadele-oglinzi ale clădirilor.

Kagoshima¹ întotdeauna mi s-a părut uriașă, dar ai putea s-o pierzi pe-o singură alee lăturalnică de-aici, din Shinjuku². Mi-aprind o țigară – Kool, aceeași marcă aleasă de motociclistul din fața mea, de la coadă – și supraveghez circulația și pietonii de la intersecția dintre șoseaua Ōmekaidō și strada Kita. Droni cu costume în dungi, o coafeză cu cercel în buză, oameni beți încă de la prânz, femei cu copii în brațe. Nici o singură ființă umană care să stea pe loc. Șuvoaie, avalanșe, circulație, biți, generații, o mie de fețe pe minut. Pe Yakushima³, vezi o față la o mie de minute. Atâția oameni, și toți cu albumele lor de amintiri pe care scrie: „Părinți“. Bine făcute, prost făcute, chipuri înfricoșătoare, imagini tandre, unghiuri bizare, negative zgâriate – nu contează, cu toții știu cine i-a slobozit pe lume. Akiko Katō, pe ea o aștept. Braseria Jupiter, asta, e cel mai apropiat local de PanOpticon. Mult mai simplu ar fi să vă opriți aici, la un sandwich și-o cafea. V-aș recunoaște, m-aș prezenta și v-aș convinge că dreptatea e de partea mea. Cum se transformă visurile în realitate? Oftez. Nu foarte bine și nu cine-știe-ce frecvent. O să trebuiască să vă iau cu asalt fortăreața, ca să obțin ce vreau. Nu-i bine. O clădire atât de masivă cum e PanOpticon probabil că mai are și alte ieșiri, are propriile restaurante. Probabil că sunteți o împărăteasă, de-acum, și aveți multe slugi care v-aduc felurile de mâncare. Sau cine știe dacă mâncați de prânz? Poate că o inimă de om, la micul-dejun, v-ajunge până seara, la cină. Îmi îngrop chiștocul de Kool între rămășițele strămoșilor lui și decid să-mi închei pânda – când o să termin cafeaua din fața mea. Vin peste dumneavoastră, Akiko Katō. Trei chelnerițe lucrează la braseria Jupiter. Una – mai-marea – este înțepată ca o Împărăteasă-Văduvă, care și-a otrăvit soțul cu nefericire;

1. Oraș de coastă de pe insula Kyūshū (textual: „Nouă provincii“), în sudul extrem al arhipelagului nipon.

2. District al mării aglomerări urbane Tōkyō, unde se află sediul administrației centrale a metropolei.

3. Insulă din arhipelagul Ōsumi, aparținând prefecturii Kagoshima.

alta are o voce ca un răget de măgar; și a treia stă cu spatele către mine, însă ceafă mai desăvârșită decât ea n-are nimeni, cât e creația de mare. Împărăteasa-Văduvă îi povestește Măgăriței despre ultimul mariaj eşuat al coaforului ei:

— Dacă nevastă-sa nu e-n stare să se ridice la nivelul fanteziilor lui, imediat o zvârle peste bord.

Ceafă-Perfectă ispășește o condamnare pe viață la chiuvetă. Împărăteasa-Văduvă și Măgărița o tratează cu dispreț, sau ea le-a întors lor spatele? Etaj cu etaj, turnul PanOpticon dispare – norii au coborât până la etajul optsprezece. Ori de câte ori întorc eu capul, ceața se lasă și mai mult. Calculez pe un șervețel de hârtie de câte zile trăiesc – 7 290, punând la socoteală și patru ani bisecți. Ceasul arată unu-fără-cinci, așa că dronii se revarsă afară din braseria Jupiter. Presupun că se tem să nu fie restructurați, dacă ora unu fix îi prinde oriunde în altă parte, decât în cutiuțele lor luminate cu tuburi fluorescente. Cana mea de cafea tronează golită, într-o puzderie de bălțuțe. Gata. Când se face ora unu, intru în PanOpticon. Recunosc: sunt nervos. E normal să fii nervos. Un ofițer de recrutări pentru Forțele de Autoapărare¹ a venit anul trecut la liceul meu și ne-a spus că unitățile de luptă nu-și doresc oameni imuni la frică – dacă soldații nu știu ce-i frica, plutoanele lor sunt nimicite în primele cinci minute pe câmpul de luptă. Un soldat bun își controlează frica și o folosește, ca să-și ascute simțurile. Înc-o cafea? Nu. Înc-o țigară Kool, ca să-mi ascute simțurile.

Ceasul arată unu-jumate – s-a dus termenul meu. Scrumiera mi se revarsă peste margini. Îmi scutur pachetul de țigări – am ajuns la ultima. Norii au coborât până la etajul nouă al turnului PanOpticon. Akiko Katō se uită fix în ceață, pe fereastră-perete a biroului ei cu aer condiționat. Oare mă simte și ea pe mine, cum o simt eu pe ea? Oare o fi știind că azi este o zi

1. Denumire dată forțelor armate japoneze – terestre, maritime și aeriene – reconstituite în 1954, după înfrângerea din al Doilea Război Mondial, având un rol eminent defensiv.

dintr-aia, care-ți schimbă viața? Înc-o ultimă, ultimă, chiar că ultimă țigară, după care îmi încep asaltul, până nu ajung de la „nervos“ la „fără nerv“. Un bătrân era deja în braseria Jupiter, când am ajuns eu. N-a încetat o clipă să-și asculte sistemul *vidboy*. Este identic cu Lao Zi¹ din manualul meu de la școală – chel, sonat, bărbos. Alți consumatori vin, comandă, mănâncă și beau ce li se pune în față, iar în cel mult zece minute, pleacă. Dar Lao Zi nu se mișcă de la locul lui. Chelnerițele își imaginează, probabil, că iubita mi-a tras clapa sau, dacă nu asta, că sunt un psihopat care abia le așteaptă pe ele, să le hărțuiască pe drumul spre casă. Începe o versiune *muzak*² după *Inchipuie-ți*³, și John Lennon se răsuțește în mormânt, oripilat. E peste orice închipuire de abominabilă. Până și trădătorii care au înregistrat o asemenea oroare s-au scârbit de ea. Intră două femei gravide și comandă ceaiuri de lămâie cu gheață. Lao Zi tușește ca un bolnav în fază terminală, după care șterge de flegmă ecranul aparatului *vidboy*, cu mânăca de la cămașă. Trag fumul pe nas cât de profund pot, și-i dau drumul tot pe nări. De ce ar avea nevoie Tōkyō? De un potop zdravăn, care să-l curețe bine. Și de niște gondolieri, să cânte la mandoline, în timp ce-și împing luntrele pe străzile din Ginza⁴.

— Să știi, îi spune Împărăteasa-Văduvă mai departe Măgăriței, că nevestele lui sunt așa niște ființe meschine, distrugătoare, apucătoare, că merită orice le face. *Tu*, când te-oi mărita, să ai grijă să-ți alegi un soț care să aibă visuri exact la fel de mari ca ale tale.

1. Filozof și poet chinez din secolele VI-V î.Cr. (în timpul dinastiei Zhou), autorul cărții *Tao te ching*.

2. Muzică special concepută pentru a fi difuzată în fundal, în centrele comerciale. Termenul a fost introdus de compania Muzak Holdings în 1954.

3. *Imagine*, cântec lansat în 1971 de John Lennon (1940–1980), compus pe versuri ale soției sale japoneze, Yoko Ono (n. 1933), și care începe cu versul „Închipuie-ți că nu există cer“.

4. District al mării aglomerări urbane Tōkyō.

Sorb spuma cafelei din fața mea. Pe marginea cunii, mai sunt încă vagi urme de ruj de buze. Îmi construiesc în minte o pledoarie, care demonstrează că sorbitul din acea parte a cunii echivalează cu sărutatul unei străine. Asta mi-ar spori numărul fetelor sărutate la trei, ceea ce m-ar situa tot sub media națională. Îmi rotesc privirile peste braseria Jupiter, după o eventuală a patra pe listă, și mă opresc la chelnerița cu gâtul ca de violă sub lumina lunii, înțeleaptă și însuflețită. O șuviță de păr i s-a desprins și-i gădilă ceafa. O sâcăie. Compar între ele rozul-fucsia de pe muchia cunii și cel al rujului ei de buze. Probe incidentale, de la orice distanță le-ai privi. Cine știe de câte ori a fost clătită cana, făcând să fuzioneze atomii de ruj cu moleculele de porțelan? Iar o tokiotă rafinată ca ea precis are suficienți admiratori cât să umple un calculator de buzunar. Caz respins. Lao Zi se stropșește la sistemul *vidboy*:

— Ai dracului, ai dracului, ai dracului de bioborgi! De fiecare dată, fir-ar ai dracului!

Sorb și zațul de pe fund și-mi pun șapca de baseball. E momentul să mă duc să-mi caut creatorul.

Holul de la PanOpticon – cavernos ca burta unei balene de piatră – mă-nghite întreg. Săgețile de pe dalele din podea, simțindu-mi pașii, mă-ndreaptă către o cabină vacantă de primire. O ușă se închide, fășâind, în spatele meu, și rezultă un cub de întunecime parcă subterană. Un fascicul de lumină mă scanează din cap până-n picioare, clipind la trecerea peste codul de bare al ecusonului meu de acces. În plafon, se aprinde un spot luminos de culoarea chihlimbarului, și iată că mă uit la propria mea reflecție în oglindă. Chiar că dau bine în rol: salopetă, șapcă de baseball, trusă de scule, blocnotes. O Fecioară a ghețurilor apare pe monitorul din fața mea. E de-o frumusețe fără cusur, simetrică. Pe insigna de pe rever îi sclipește: SECURITATE. Zice, pe ton de incantație:

— Precizați numele și motivul prezenței.

Mă-ntreb cât de umană este. În ziua de astăzi, computerele se umanizează și ființele umane se computerizează. O fac pe tăntălăul intimidat:

— 'Nă ziua. Mă numesc Ran Sogabe. De la „Prietenii Peștișorului de Aur“.

Încruntă din sprâncene. Minunat. E și ea o ființă umană.

— „Prietenii Peștișorului de Aur“?

— N-ați văzut reclama noastră, doamnă? Și-i fredonez o melodie: „Prietenii cu-aripioare ni-i hrănim...“

— De ce solicitați accesul în PanOpticon?

Mă prefac mirat:

— Am pe listă acvariul de la Osugi și Kosugi, doamnă.

— Osugi și Bosugi.

Verific pe blocnotes.

— Cum a scris și-ăsta...

— Văd aici câteva obiecte curioase, în trusa dumneavoastră.

— Nou-importate din Germania, doamnă. Dați-mi voie să vă prezint pistolul cu peleți ionizați, de fluor-carbon – sigur știți cât de importantă e stabilitatea pH-ului pentru optimizarea mediului în acvariu? Noi credem că suntem prima firmă de acvacultură din țară care folosește această mică minune a tehnicii. Poate, dacă v-aș putea oferi o scurtă...

— Puneți mâna dreaptă pe scannerul de acces, domnule Sogabe.

— Sper să mă gâdile.

— Aceea-i mâna stângă.

— Mă iertați.

O scurtă veșnicie trece, până începe să clipească verde cuvântul ACCEPTAT.

— Și codul de acces?

E vigilentă. Mijesc ochii:

— Ia să vedem: 313-636-969.

Fecioara-ghețurilor clipește și ea din ochi.

— Aveți codul de acces valid... – ar fi și cazul, i-am plătit o avere pentru numerele-alea celui mai bun *hacker* profesionist

pe care l-am putut găsi la Tōkyō – ...pentru luna iulie. Vă reamintesc: Azi suntem în august.

Lepădătura naibii de *hacker* nesătul!

— Aha... curios lucru – mă scarpin între picioare, ca să-mi îngădui o clipă de gândire. Apoi: Åsta-i codul de acces pe care mi l-a dat doamna – privire coborâtă către blocnotes – Akiko Katō, avocat-asociat la Osugi și Kosugi.

— *Bosugi*.

— Cum o fi. Bine, ce să zic? Dacă nu e valid codul meu de acces, nu pot să intru efectiv, nu-i așa? Păcat. Când o să vrea să știe doamna Katō de ce i-au murit neprețuitele dorsale-argintii de Okinawa otrăvite-n propriile dejecții, o să-i spun să ia legătura cu dumneavoastră. Cum ziceați că vă numiți?

Fecioara-ghețurilor se îndârjește. Astea, zeloasele, sunt precaute, când joci la cacealma.

— Reveniți mâine, după ce vă reverificați codurile de acces.

Pufnesc pe nas și scutur din cap:

— Imposibil! Aveți idee, măcar, câți peștișori am eu pe mână? Mai demult, mai aveam și noi, acolo, puțin loc de-ntors, dar de când am trecut pe organizarea calitativă sută-la-sută, operăm după o programare oră-cu-oră. O singură programare dacă ratăm, și prietenușii noștri cu aripioare devin îngrășământ fosfatic. Uitați, chiar acum, cât stau aici cu dumneavoastră și despicăm firu-n patru, am nouăzeci de ciclode-n pericol de asfiziere în clădirea Primăriei Metropolitane. N-o luați personal, doamnă, dar n-am ce face: insist să aflu numele dumneavoastră pentru formularul de stabilire a responsabilităților – și adopt o postură marțială, cu pixul pregătit.

Fecioara-ghețurilor își dă ochii peste cap. O las mai moale:

— Ce-ar fi să sunați la secretara doamnei Katō? Vă confirmă ea c-aveam programare.

— Am sunat deja – de-acuma, chiar că-mi fac griji: dacă deșteptul de *hacker* mi-a greșit și falsa identitate, arșice mă fac aștia. Zice: Dar programarea dumneavoastră pare a fi pentru mâine.

— Adevărat. Foarte adevărat. Aveam programare pentru mâine. Dar aseară, Ministerul Pescuitului a emis un avertisment care privește întreaga industrie. O epidemie de...asta... ebola s-a ivit la dorsalele-argintii, de la un lot contaminat din Taiwan. Se răspândește prin conductele de oxigenare, se localizează la nivelul branhiilor și... e dezgustător ce vezi. Peștișorii se umflă până când efectiv pocnesc și le ies mațele-afară. Minți luminate lucrează la un remediu, dar, fie vorba-ntre noi...

Fecioara-ghețurilor cedează:

— Vi se acordă autorizație provizorie, pentru două ore. De la cabina de recepție, mergeți la turbo-ascensor. Nu vă abateți de la săgețile cu senzori din podea, ca să nu declanșați alarma și să nu fiți acuzat de pătrundere ilegală. Ascensorul vă conduce automat la Osugi și Bosugi, la nivelul optzeci-și-unu.

— Nivelul optzeci-și-unu, domnule Sogabe, anunță ascensorul. Aștept cu bucurie să vă transport din nou.

Ușile se deschid către o... practic, pădure tropicală de plante și ferigi în ghivece. Un întreg aviariu de telefoane triluiesc. În spatele unui birou de culoarea abanosului, o domnișoară își scoate ochelarii și pune jos un recipient de șprițuit.

— Cei de la Securitate m-au anunțat de venirea domnului Sogabe.

— Dați-mi voie să ghicesc! Sunteți Kazuyo, nu-i așa, Kazuyo?

— Da, dar...

— Nu-i de mirare că Ran zice că are un Înger în PanOpticon!

Recepționera nu se lasă păcălită:

— Și dumneavoastră sunteți...?

— Ucenicul lui Ran! Jōji! Să nu-mi spuneți că nu v-a pomenit de mine pân-acum! Zona mea-i Harajuku¹, de obicei, dar luna asta îi rezolv și lui clienții din Shinjuku, până scapă... ăăă... de malaria genitală.

Fetei îi cade fața:

1. Sector al districtului Shibuya, din Tōkyō.

— Poftim?!

— Nici despre asta nu v-a spus nimic? Mă rog, cine-l poate acuza? Șefu' crede că l-a prins o viroză rea de tot, de-aia nu și-a-nlocuit numele – Ran, vreau să zic – de pe comenzile clienților lui... Merge pe burtă!

Îi arunc un zâmbet complice și mă uit în jur, după camerele de supraveghere. Nu se vede nici una. M-așez în genunchi, îmi deschid trusa de scule cu capacul întors către ea, ca să nu vadă ce fac, și-ncep să-mi asamblez arma secretă.

— Să știți că m-am dat de ceasul morții s-ajung pân-aici. Inteligenț-artificială! Prostie artificială. Biroul doamnei Katō e pe coridorul ăsta, nu?

— Da, numai că, vedeți, domnu' Jōji, trebuie să vă cer să faceți o scanare de retină.

— Și-asta gădilă?

Am terminat. Închid trusa de scule și m-apropii de biroul ei cu mâinile la spate, afișând un zâmbet cretin.

— Unde mă uit?

Fata răsuțește către mine un aparat de scanare.

— În ocularul de-aici.

— Kazuyo, Ran mi-a spus – m-asigur că suntem singuri – despre... știți... E-adevărat?

— Ce să fie adevărat?

— C-aveți unșpe degete la picioare?

— C-am unșpe *ce*?!
În momentul în care ea își coboară privirile către picioare,

îi sare ceafa cu destule micro-granule de tranchilizant cu acțiune instantanee, cât să lase-n inconștiență toată armata chineză. Se prăbușește peste sugativa de pe birou. Fac o remarcă spirituală, în maniera lui James Bond, și m-amuz de unul singur.

Bat de trei ori.

— De la „Prietenii Peștișorului de Aur“, doamnă Katō!

O pauză încărcată de mister.

— Intrați.